

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODJEL PISARNICE - ZAGREB 1

27-06-2017

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA
UK. BROJ

Broj: S-DO-1285/17
X SM/MA

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA
OIB: 85821130368
Ulica Grada Vukovara 70
(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud: Trgovački sud u Zagrebu
Poslovni broj spisa: 85. St-1504/17

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O PODNOSITELJU PRIJEDLOGA ZA PRAVNU OSOBU:

Tvrtka ili naziv

REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, zastupana po Županijskom državnom
odvjetništvu u Zagrebu

Adresa/sjedište

Zagreb, Savska cesta 41

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime/tvrtka ili naziv:

VIADUKT d.d.

OIB: 74794390096

Adresa/sjedište:

Zagreb, Kranjčevićeva 2

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. Ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi):

- pravomoćna presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-9673/04 od 29. rujna 2015., potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu broj Gž-2203/16 od 11. listopada 2016.;
- obračun kamata

Iznos dospjele tražbine: **3.193.760,10 kn**

Glavnica: 983.550,00 kn

Kamate: 2.184.889,64 kn

- parnični trošak: glavnica 22.500,00 kn te kamate 2.820,46 kn

Iznos tražbine koja dospijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka: 0,00 kn

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

- pravomoćna presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-9673/04 od 29. rujna 2015., potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu broj Gž-2203/16 od 11. listopada 2016.;
- obračun kamata

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom **DA/NE** za iznos **3.193.760,10 kn**

Naziv ovršne isprave:

- pravomoćna presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-9673/04 od 29. rujna 2015.

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koje se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje **ODRIČEM/NE ODRIČEM**

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja **PRISTAJEM/NE PRISTAJEM**

PODACI O IZLUČNOM PRAVU

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja **PRISTAJEM/NE PRISTAJEM**

Mjesto i datum

Zagreb, 26. lipnja 2017.

Potpis vjerovnika

ZAMIJENICA ŽUPANIJSKE
DRŽAVNE ODVJETNICE

OBRAČUN ZATEZNIH KAMATA

DETALJAN OBRAČUN*

Stavka	Napomena	Od	Do	Dana	Stopa	Uplate	Glavnica	Kamata	Ukupno
TROŠAK OVRHE	s dospijećem	01.01.2001	09.06.2017				983.550,00		
	teče od :								
KAMATE		02.01.2001	31.12.2001	364	18.0 %		983.550,00	176.553,96	
KAMATE		01.01.2002	30.06.2002	181	18.0 %		983.550,00	264.345,90	
KAMATE		01.07.2002	31.12.2002	184	15.0 %		983.550,00	338.718,45	
KAMATE		01.01.2003	31.12.2003	365	15.0 %		983.550,00	486.250,95	
KAMATE		01.01.2004	31.12.2004	366	15.0 %		983.550,00	633.783,45	
KAMATE		01.01.2005	31.12.2005	365	15.0 %		983.550,00	781.315,95	
KAMATE		01.01.2006	31.12.2006	365	15.0 %		983.550,00	928.848,45	
KAMATE		01.01.2007	31.12.2007	365	15.0 %		983.550,00	1.076.380,95	
KAMATE		01.01.2008	31.12.2008	366	14.0 %		983.550,00	1.214.077,95	
KAMATE		01.01.2009	31.12.2009	365	14.0 %		983.550,00	1.351.774,95	
KAMATE		01.01.2010	31.12.2010	365	14.0 %		983.550,00	1.489.471,95	
KAMATE		01.01.2011	30.06.2011	181	14.0 %		983.550,00	1.557.754,57	
KAMATE		01.07.2011	31.12.2011	184	12.0 %		983.550,00	1.617.252,61	
KAMATE		01.01.2012	31.12.2012	366	12.0 %		983.550,00	1.735.278,61	
KAMATE		01.01.2013	31.12.2013	365	12.0 %		983.550,00	1.853.304,61	
KAMATE		01.01.2014	31.12.2014	365	12.0 %		983.550,00	1.971.330,61	
KAMATE		01.01.2015	30.06.2015	181	12.0 %		983.550,00	2.029.858,57	
KAMATE		01.07.2015	31.07.2015	31	12.0 %		983.550,00	2.039.882,70	
KAMATE		01.08.2015	31.12.2015	153	8.14 %		983.550,00	2.073.442,50	
KAMATE		01.01.2016	30.06.2016	182	8.05 %		983.550,00	2.112.814,06	
KAMATE		01.07.2016	31.12.2016	184	7.88 %		983.550,00	2.151.777,69	
KAMATE		01.01.2017	09.06.2017	160	7.68 %		983.550,00	2.184.889,64	
DUGOVANJE	po stavci								3.168.439,64
=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====	GLAVNICA	KAMATA	UKUPNO

Stavka	Napomena	Od	Do	Dana	Stopa	Uplate	Glavnica	Kamata	Ukupno
ZAVRŠNO							983.550,00	2.184.889,64	<u>3.168.439,64</u>
=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====

* obračunato na : www.odvjetnik.me

OBRAČUN ZATEZNIH KAMATA

DETALJAN OBRAČUN*

Stavka	Napomena	Od	Do	Dana	Stopa	Uplate	Glavnica	Kamata	Ukupno
TROŠAK OVRHE	s dospijećem	07.11.2015	09.06.2017				22.500,00		
	teče od :								
KAMATE		08.11.2015	31.12.2015	54	8.14 %		22.500,00	270,96	
KAMATE		01.01.2016	30.06.2016	182	8.05 %		22.500,00	1.171,64	
KAMATE		01.07.2016	31.12.2016	184	7.88 %		22.500,00	2.062,98	
KAMATE		01.01.2017	09.06.2017	160	7.68 %		22.500,00	2.820,46	
DUGOVANJE	po stavci								25.320,46
=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====	GLAVNICA	KAMATA	UKUPNO
ZAVRŠNO							22.500,00	2.820,46	<u>25.320,46</u>
=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====	=====

* obračunato na : www.odvjetnik.me

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

17.12.16

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU			
10 PRIMLJENO			
neposr. poštom	25-10-2016	obično prepu:	
u _____ prim. _____ pril.			
pristojba _____ kn			

18.11.2016 (21)

OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U ZAGREBU		
2. GRAĐANSKO-UPRAVNI ODJEL		
PRIMLJENO:	18-11-2016	
BROJ:	PRILOG:	VREMENOST:

Poslovni broj 10 Gž-2203/16-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Županijski sud u Zagrebu, u vijeću sastavljenom od sutkinja, Vlatke Fresl Tomašević predsjednice vijeća, Antonete Valentić, sutkinje izvjestiteljice i članice vijeća i Anke Orešković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, koju zastupa Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu, protiv tuženika Viadukt d.d. Zagreb, Kranjčevićeva 2, OIB: 74794390096, kojeg zastupa punomoćnik Mirko Brekalo, odvjetnik u Zagrebu, radi stjecanja bez osnove, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-9673/04-83 od 29. rujna 2015. i dopunskog rješenja o trošku istoga suda poslovni broj P-9673/04-86 od 23. listopada 2015., na sjednici vijeća 11. listopada 2016.,

presudio je

I. Odbija se žalba tužiteljice Republike Hrvatske kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-9673/04-83 od 29. rujna 2015. u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice u iznosu od 816.450,00 kn.

II. Preinačuje se presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-9673/04-83 od 29. rujna 2015. u dijelu kojim je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen preko iznosa od 816.450,00 kn (za iznos od 983.550,00 kn) i sudi:

Nalaže se tuženiku da tužiteljici plati iznos od 983.550,00 kn zajedno sa zateznim kamatama tekućima od 1. siječnja 2001. do 31. prosinca 2007. po stopi određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. pa do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena od 1. kolovoza 2015. do isplate uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena i to sve u roku od 15 dana.

riješio je

I. Preinačuje se dopunsko rješenje o trošku Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-9673/04-86 od 23. listopada 2015. i rješava:

Svaka stranka snosi svoje troškove.

Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi troškove žalbi u iznosu od 22.500,00 kn, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tuženik sa zahtjevom da mu se naknadi trošak odgovora na žalbu kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Viadukt d.d. isplatiti tužiteljici Republici Hrvatskoj iznos od 1.800.000,00 kn zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama počevši od 01.01.2001. do isplate, kao i nadoknaditi tužiteljici parnični trošak, a sve u roku od 15 dana."

Prvostupanjskim dopunskim rješenjem o trošku riješeno je:

"Nalaže se tužiteljici Republici Hrvatskoj naknaditi tuženiku Viadukt d.d. trošak parničnog postupka u iznosu od 253.750,00 kn, u roku od 15 dana."

Presudu i dopunsko rješenje o trošku pobija tužiteljica zbog svih žalbenih razloga navedenih u odredbi čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 28/13. i 89/14. - dalje u tekstu: ZPP), predlažući ukidanje ili preinačenje pobijanih odluka.

Tuženik u odgovoru na žalbu tužitelja predlaže da se žalba izjavljene protiv prvostupanjske presude odbije kao neosnovana.

Žalbe tužiteljice su djelomično osnovane.

U ovom stadiju postupka sporno je ostvarenje protupravno stečene imovinske koristi eksploatacijom mineralne sirovine tehničko-građevinsko kamena od strane tuženika.

Prvostupanjski sud polazeći od utvrđenja:

- da nije sporno da tuženik od tužiteljice nije pribavio koncesiju za vršenje eksploatacije tehničkog građevinskog kamena na lokaciji Višnjevac;
- da je predmetni kamen rudno blago koje je bilo u vlasništvu tužiteljice;
- da je tuženik izvadio 32.785 m³ kamena čija tržišna vrijednost iznosi 30 kn/m³;
- da je prodajna tržišna cijena tehničko-građevinskog kamena kojeg je tuženik izvadio na lokaciji Višnjevac ukupno 983.550,00 kn;

- da je u tom iznosu umanjena imovina tužiteljice i predstavlja materijalnu štetu u smislu odredbe čl. 155. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91., 73/91., 11/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., dalje u tekstu: ZOO),
- da je visina štete koju tužiteljica trpi u navedenom iznosu utvrđena vještačenjem po vještaku rudarske struke, ali kako tužiteljica nije predložila daljnje dokaze, to se u postupku nije utvrdila korist koju je tuženik ostvario eksploataciom rudnog blaga.

Stoga prvostupanjski sud smatra da utvrđenje štete koju tužiteljica trpi zbog protupravne eksploatacija rudnog blaga od strane tuženika, nije ujedno i ostvarenje imovinske koristi na strani tuženika, pa smatra da nisu utvrđene pretpostavke u smislu odredbe čl. 219. ZOO, stoga pozivom na propis o teretu dokaza (čl. 221.a. ZPP) odbija tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Žaliteljica osporava zaključak prvostupanjskog suda da u provedenom postupku nisu utvrđene pretpostavke za prihvaćanje tužbenog zahtjeva o stjecanju koristi na strani tuženika od njene upotrebe u utuženom iznosu.

Prema mišljenju ovog suda tuženik koji je protupravno eksploatirao rudno blago u vlasništvu tužiteljice bez naknade, dužan je platiti naknadu za korištenje tog rudnog blaga koje je u vlasništvu tužiteljice u visini naknade koju bi u normalnim uvjetima korištenja plaćao. Kako je utvrđeno temeljem nalaza i mišljenja vještaka rudarske struke da je prodajna tržišna vrijednost eksploatirane količine građevinskog kamena 983.550,00 kn valjao je u tom iznosu priznati tužiteljici naknadu i djelomično prihvatiti tužbeni zahtjev.

Svoje tvrdnje kojima osporava imovinsku korist od protupravne eksploatacije tehničko-građevinskog kamena tuženik nije dokazao,

Kamate na dosuđeni iznos teku od dana stjecanja, budući je tuženik nesavjestan stjecatelj od 1. siječnja 2001. kada je izvršena protupravna eksploatacija rudnog blaga (čl. 214. ZOO).

Odluka o zateznim kamatama temelji se na odredbi čl. 277. st. 1. ZOO 53/91 za razdoblje do 31. prosinca 2005., te na odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15) za razdoblje od 1. siječnja 2006., pa do isplate.

Slijedom navedenog valjalo je prvostupanjsku presudu djelomično potvrditi temeljem čl. 368. st. 1. ZPP i djelomično preinačiti temeljem odredbe čl. 373. st. 3. ZPP.

Kako je ovom presudom djelomično preinačena prvostupanjska presuda valjalo je u smislu odredbe čl. 166. st. 2. ZPP odlučiti i o troškovima postupka.

Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP, budući je tužiteljica djelomično uspjela u ovom postupku

Kako je tužiteljica djelomično uspjela sa žalbama to joj je dosuđen razmjerni trošak sastava žalbi prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 69/93., 87/93., 16/94., 11/96., 91/04., 37/05., 59/07., 148/09., 142/12.), Tbr. 10./1. Tarife u svezi s Tbr. 7./1., 42. i 50. Tarife u iznosu od 22.500,00 kn za obje žalbe.

Tuženiku nije dosuđen trošak odgovora na žalbu budući ta procesna radnja nije bila potrebna.

U Zagrebu 11. listopada 2016.

Predsjednica vijeća:
Vlatka Fresl Tomašević, v.r.

Ovlašteni službenik:
Marta Roginek

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRADANSKI SUD U ZAGREBU

Odluka je u cijelosti/u dijelu

pravomoćna dana 11-10-2016

ovršna dana 07-12-2016

U Zagrebu, 20-02-2017

Ovlašteni službenik:

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU
Građansko-upravni odjel

Broj: XVI-P-DO-999/04
Zagreb, 8. ožujka 2017.
MV/MV

DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO REPUBLIKE HRVATSKE

PREDMET: Republika Hrvatska c/a Viadukt d.d. Zagreb
- protupravna eksploatacija mineralnih sirovina
- obavijest, daje se

Veza: Vaš broj: M-DO-72/2015

Nastavno na naš dopis od 19. prosinca 2016. u prilogu se dostavlja na znanje revizija tuženika izjavljena protiv presude i rješenja Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj: 10 GŽ-2203/16-2 od 11. listopada 2016.

O daljnjem tijeku postupka pravovremeno ćemo vas obavještavati.

ZAMJENIK OPĆINSKE DRŽAVNE
ODVJETNICE

Mario Vlajčić

MV

Prilog: kao u tekstu

08-03-2017

Li

po dostavi
kol. str.
18.4.17.
MV
8.3.17.

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

27. 10. 15

OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO I GRAĐANSKO-UPRAVNI ODJEL		
PRILOG: 27-10-2015		
BR. PROTOKOLA:	PRILOG:	VRIJEDNOST:

Poslovni broj: 82 P-9673/04-86

P-9673/04

5

REPUBLIKA HRVATSKA

DOPUNSKO RJEŠENJE O TROŠKU

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužiteljice Republike Hrvatske, OIB 52634238587, koju zastupa Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu, Građansko-upravni odjel, Zagreb, Trg bana J. Jelačića 6, protiv tuženika Viadukt d.d., Zagreb, Kranjčevićeva 2, OIB 74794390096, kojeg zastupa punomoćnik Mirko Batarelo, odvjetnik iz Zagreba, radi stjecanja bez osnove, 23. listopada 2015.

riješio je

Nalaže se tužiteljici Republici Hrvatskoj naknaditi tuženiku Viadukt d.d. trošak parničnog postupka u iznosu od 253.750,00 kn, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Ovaj parnični postupak okončan je donošenjem presude ovoga suda posl.br. P-9673/04-83 od 29.09.2015., koja je tuženiku dostavljena 29.09.2015.

Tuženik je podneskom od 14.10.2015. predložio donijeti dopunsko rješenje o zahtjevu tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

Tuženikov prijedlog pravovremen je u smislu odredbe čl. 339. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 148/11.-pročišćeni tekst i 25/13.; u daljnjem tekstu: ZPP) u svezi sa čl. 347. ZPP te osnovan na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP.

Tuženiku je priznat i dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, i to za sastavljanje podnesaka od 04.07.2005., 29.11.2005., 19.05.2009., 19.06.2009. - po 1800 bodova prema Tbr. 8/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 142/12.; u daljnjem tekstu: OT), za zastupanje na ročištima 08.05.2007., 08.02.2010., 03.03.2011., 18.01.2013., 18.04.2013., 04.11.2014., 04.09.2015. - po 1800 bodova prema Tbr. 9/1 OT, na ročištu 15.04.2015. - 450 bodova prema Tbr. 9/5 OT te na ročištu za objavu presude - 50 bodova prema Tbr. 9/3 OT, što iznosi ukupno 20300 bodova, odnosno 203.000,00 kn te uvećano za PDV 253.750,00 kn.

Tuženiku nije priznat zatraženi trošak sastavljanja podnesaka od 02.09.2009., 25.05.2010., 06.06.2011., 18.04.2013., zbog ograničenja broja podnesaka prema Tbr. 8/1 OT, a osim toga podnesak od 18.04.2013. predan je na ročištu održanom istoga dana, kao i podnesak od 08.05.2007. Nadalje mu nije priznat trošak zastupanja na ročištu 15.11.2005., jer na to ročište punomoćnik tuženika nije pristupio.

U Zagrebu 23. listopada 2015.

Sutkinja:
Katarina Jukić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovoga rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa istog. Žalba se podnosi pisano, u pet istovjetnih primjeraka, putem ovoga suda Županijskom sudu u Zagrebu.

DNA:

1. ODO, GUO, na br. P-DO-999/04
2. pun tuženika

Za točnost otpisavka - ovlaštteni službenik:

Jelena Andričić

Jelena Andričić

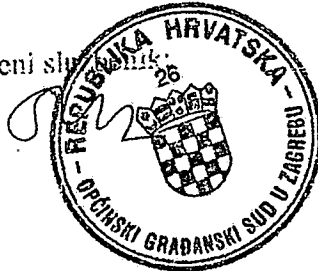
REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRADANSKI SUD U ZAGREBU

Odluka preinačena odlukom Županijskog suda u *Zagrebu*
posl. br. Gž. *2203/16* od *11.10.2016* u cijelosti/u dijelu

pravomoćna dana *11.10.2016*
ovršna dana *7.12.2016*

U Zagrebu, *20.02.2017*,

Ovlaštteni službenik:

Na broj: P-9673/04

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
9 PRIMLJENO
neposr. 20-12-2016 onično
poštom prim. pril.
u pristojba kn

Tužitelj: **REPUBLIKA HRVATSKA OIB:52634238587,**
zastupana po Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu,
Građansko upravni odjel

Tuženik: **VIADUKT d.o.o. OIB:74794390096,** Zagreb, Kranjčevićima 2,
zastupan po:

Radi: isplate

ODVJETNIK
MIRKO BATARELO
ZAGREB, Ljudevita Gaja 57
Tel: 48-12-456, Mob. broj: 217-807

REVIZIJA TUŽENIKA

Protiv dijela presude pod točkom II izreke
Županijskog suda u Zagrebu pod brojem
Gž-2203/16 od 11.listopada 2016.
i rješenja pod točkom I izreke

Citiranom presudom Županijskog suda u Zagrebu pod točkom II izreke preinačuje se presuda Općinskog suda u Zagrebu poslovni broj P-9673/04-83 od 29.rujna 2015. godine u dijelu kojim se tužbeni zahtjev tužitelja odbija preko iznosa od 816.450,00 kuna te se nalaže tuženiku da tužitelju plati iznos od 938.550,00 kuna zajedno s kamatom tekućom od 01.siječnja 2001. godine pa do isplate sa zakonskom zateznom kamatom.

Rješenjem Županijskog suda isti broj pod točkom I preinačuje se dopunsko rješenje o trošku Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-9673/04 od 23.listopada 2015. godine te se rješava da svaka stranka snosi svoje troškove te se nalaže tuženiku da tužitelju plati trošak žalbe u iznosu od

22.500,00 kuna u roku od 15 dana dok se tuženik odbija s tužbenim zahtjevom za trošak odgovora na žalbu.

Temeljem članka 382 st. 1. i 3. ZPP-a a iz razloga propisanih člankom 385 st. 1 tč. 1., 2. i 3. ZPP-a, tuženik ulaže reviziju zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka i
- pogrešne primjene materijalnog prava.

I. Naime, drugostupanjski sud preinačuje prvostupanjsku presudu s obrazloženjem da je osnovan žalbeni razlog tužitelja, da su u prvostupanjskom postupku utvrđene pretpostavke o stjecanju koristi na strani tuženika, pa preinačuje presudu prvostupanjskog suda s obrazloženjem da je:

- tuženik protupravno eksploatirao rudno blago u vlasništvu tužiteljice bez naknade, te da je stoga dužan platiti naknadu za korištenje toga rudnoga blaga i to u visini naknade koju bi u normalnim uvjetima korištenja plaćao,

- pa kako je nalazom i mišljenjem vještaka utvrđeno da prodajna tržišna vrijednost eksploatirane količine građevinskog kamena iznosi 983.550,00 kuna da je u tom dijelu valjalo tužiteljici prihvatiti tužbeni zahtjev, a da tuženik svoje tvrdnje kojim osporava stjecanje imovinske koristi nije dokazao.

Ovakvim obrazloženjem presude drugostupanjski sud čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354 st.1 i st. 2 tč.11. i 12. Zakona o parničnom postupku zbog čega je ostvaren revizijski razlog iz članka 358 st. 1 tč. 1. i 2. istoga zakona.

Naime, navodi u obrazloženju drugostupanjske presude da je tuženik eksploatirao rudno blago bez naknade, pa da je dužan platiti naknadu za korištenje koju bi plaćao u normalnim uvjetima korištenja, su potpuno nerazumljivi, iz razloga što naknada za eksploataciju jest naknada koju koncesionar plaća temeljem Ugovor o koncesiji ili Odobrenja za eksploataciju, a koje uvjete i način plaćanja propisuje i uređuje Zakon i koja predstavlja prihod državnog proračuna ili proračuna jedinica lokalne ili područne samouprave, a koja naknada za eksploataciju, a ni njena visini nisu predmet ovog postupka pa su navodi o plaćanju iste sadržani u obrazloženju drugostupanjske presude sasvim nejasni i nepotrebni.

Nastavno u svom obrazloženju drugostupanjski sud navodi da prema nalazu vještaka, prodajna tržišna vrijednost eksploatirane količine kamena iznosi 983.550,00 kuna, što nema nikakve veze s prethodno navedenom naknadom, a po mišljenju revidenta ni s predmetom ovoga spora, obzirom da je predmet ovog postupka visina koristi koju je eventualno ostvario tuženik od korištenja kamena, ukoliko bi se ovaj pravni odnos imao procjenjivati po odredbi članka 210 ZOO-a koji je vrijedio u vrijeme ostvarenja koristi, pa je i ovaj dio obrazloženja nejasan.

Dakle, razlozi drugostupanjske presude su nerazumljivi, irelevantni i proturječni zbog čega je ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka opisana u članku 354 st. 2. tč. 11. ZPP-a.

S druge strane, drugostupanjski sud o bitnim činjenicama u obrazloženju svoje presude ne navodi nikakve razloge pa se pobijana presuda zbog ovakvog nedostatnog i nejasnog obrazloženja ne može ispitati.

Ukoliko je drugostupanjski sud primijenio odredbu članka 210 ZOO-a tada je u pobijanoj presudi morao utvrditi, obrazložiti odlučne činjenice i to:

- da li je imovina jedne osobe na bilo koji način prešla u imovinu druge osobe
- da li prijelaz ima osnove u pravnom poslu ili zakonu
- kada je stjecanje učinjeno i
- koliku je korist ostvario stjecatelj.

U obrazloženju drugostupanjske presude nisu navedeni razlozi o ovim činjenicama, a poglavito se to odnosi na vrijeme eksploatacije i vrijeme stjecanja koristi na strani tuženika, što je odlučna činjenica o kojoj ovisi prigovor zastare istaknut po tuženiku, te visini stečene koristi, pa je presudu zbog manjkavog obrazloženja nemoguće ispitati.

Drugostupanjski sud tek kada obrazlaže odluku o tijeku zatezne kamate navodi da je tuženik od 01.01.2001 godine nesavjesni stjecatelj, jer je tada izvršena protupravna eksploatacija rudnog blaga, ali za to svoje utvrđenje drugostupanjski sud ne daje nikakve razloge odnosno ne navodi zašto je baš u trenutku 01.01.201. godine tuženik postao nesavjesni stjecatelj i zašto je po sudu baš toga dana izvršena eksploatacija kamena, pa se presuda ni u tom djelu ne može ispitati.

Daljnja bitna povreda odredaba parničnog postupka počinjena je stoga što su razlozi koje sud drugoga stupnja navodi u obrazloženju protivna ispravama koje prileže spisu.

Naime, u spisu predmeta prileže Zapisnik inspekcije iz kojega proizlazi da je dana 02.ožujka 2000. godine utvrđeno da je, do toga dana, kamen već eksploatiran i odvezen sa eksploatacijskog polja, pa eksploatacija nije izvršena dana 01.01.2001. godine kako to u presudi navodi drugostupanjski sud.

Isto tako spisu prileže i Zapisnici o vremenu i količinama eksploatiranog i otpremljenog kamena, u kojim se utvrđuje da je kamen eksploatiran zaključno do prosinca 1999 godine, što je opet protivno navodima iz obrazloženja drugostupanjske presude, zbog čega je ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 345 st. 2 tč. 11. ZPP-a.

Sud je nadalje u postupku potpuno krivo primijenio odredbe Zakona o parničnom postupku o teretu dokaza kada u presudi navodi da je tuženik u obvezi dokazati svoje tvrdnje kojim osporava imovinsku korist.

Pravilnom primjenom odredbi Zakona o parničnom postupku o teretu dokaza na tužitelju je teret dokaza o stjecanju koristi na strani tuženika i njenoj visini.

Tuženik, ni temeljem odredbi zakona o teretu dokaza ni temeljem činjenice da se negativnu činjenicu ne može dokazivati, nije bio u obvezi dokazivati da nije stekao korist.

Zbog pogrešne primjene odredbi zakona o teretu dokaza sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354 st. 1 ZPP-a.

Drugostupanjski sud je krivo primijenio i odredbu članka 373a ZPP-a jer nisu ispunjene pretpostavke za preinaku prvostupanjske presude.

Naime, sud može presudu preinačiti kada bitne činjenice među strankama nisu sporne ili kada ih je moguće utvrditi na temelju isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u spisu neovisno da li se prvostupanjski sud na njih pozvao.

Kako među parničnim strankama odlučne činjenice nisu nesporne te kako iz provedenih dokaza i na temelju isprava nije moguće utvrditi ono što utvrđuje drugostupanjski sud (već su utvrđenja drugostupanjskog suda u suprotnosti s ispravama koje se nalaze u spisu, a kako je gore navedeno) to je u postupku krivo primijenjena i odredba članka 373a ZPP-a, pa je zbog navedenog ostvarena i bitna povreda iz članka 354 st. 1 ZPP-a.

Drugostupanjski sud je i prekoračio tužbeni zahtjev jer je tužitelju dosudio i zakonske zatezne kamate po točno određenim kamatnim stopama iako tužitelj to u postupku nije tražio niti je postavio takav tužbeni zahtjev pa je ostvarena i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 2. tč. 12. ZPP-a.

II. Drugostupanjski sud je krivo primijenio odredbu članka 210 ZOO-a te je u presudi zauzeo pogrešno pravno stajalište da je prodajna tržišna vrijednost kamena korist koju je tuženik ostvario eksploatacijom kamena.

Naime, članak 210 ZOO-a, koji je bio na snazi u vrijeme nastanka ovog obveznopravnog odnosa, jasno propisuje da kada dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, **stjecatelj je dužan vratiti tu imovinu, a ako vraćanje nije moguće dužan je vratiti vrijednost ostvarene koristi.**

Ostvarena korist ovdje nije jednoznačni pojam sa prodajnom tržišnom vrijednošću kamena, a kako to pravilno navodi prvostupanjski sud, jer tužitelj ne bi zaradio prodajom kamena njegovu tržišnu vrijednost, jer bi imao troškove kopanja odnosno eksploatacije, a niti je tuženik zaradio tržišnu vrijednost kamena jer je tužitelj kopao/eksploatirao kamen i za to je imao troškove.

Opće je poznato da kamen ima određenu tržišnu vrijednost samo kada je iskopan.

Upravo je i sudski vješta to naveo u svom pisanom nalazu i mišljenju te na raspravi održanoj dana 04. studenog 2014. godine kada je na pitanje: „Da li je tuženik od kamena, kada ga je ugradio stekao vrijednost od 30,00 kn po m³?“, odgovorio da tuženik od kamena nije zaradio 30,00 kn po m³, jer je imao troškove vađenja, odnosno troškove eksploatacije, a da je imao koncesiju imao bi još veće troškove, jer bi osim troškova vađenja imao i troškove sanacije otkopanog prostora“. Vještak je dodao i to da troškovi eksploatacije iznose do 80% vrijednosti kamena, a samo troškovi vađenja oko polovine svih troškova.

Osim toga spisu priležu i potvrde iz kojih je razvidno da je tuženik plaćao vlasniku zemljišta sa kojega je eksploatiran kamen, naknadu za korištenje nekretnina što predstavlja dodatni trošak kojega je tuženik imao i kojega svakako valja odbiti od tržišne vrijednosti kamena, da bi se dobila ostvarena korist, a što drugostupanjski sud zbog pogrešne primjene materijalnog prava ne čini.

Kako je tužitelj u obvezi dokazati korist koju je tuženik ostvari, a ona nije tržišna vrijednost kamena, to je drugostupanjski sud zbog pogrešnog pravnog stajališta da je tržišna vrijednost kamena korist koja je od uporabe istog ostvarena, te zbog pogrešne primjene odredbi ZPP-a o teretu dokaza pogrešno preinačio prvostupanjsku presudu u dijelu kojem dosuđuje tužitelju iznos od 938.550,00 kuna.

Pravno stajalište drugostupanjskog suda da je tuženik u obvezi platiti tužitelju tržišnu vrijednost kamena, a bez odbitaka troškova, protivno je i stajalištu izraženom u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-768/07 od 23. kolovoza 2007. godine prema kojem tužitelju ne pripada pravo na isplatu cijene iskopanog pijeska, koja je iznosila po utvrđenju vještaka 23,41 kuna po m³, jer se od iste moraju odbiti troškovi vezani za iskop, pa tek tada ostaje ostvarena korist koja pripada tužitelju.

Nadalje revident ističe da je i tržišna vrijednost kamena od 30,00 kn po m³, pogrešno utvrđena obzirom da stalni sudski vještak tržišnu vrijednost kamena utvrđuje na temelju Dopisa Ministarstva gospodarstva, rada i poduzetništva koji je upućen Koordinaciji za gospodarstvo Vlade Republike Hrvatske od 30.08.2004. godine, a što datira gotovo 5 godina nakon eksploatacije.

Drugostupanjski sud u svojoj presudi potpuno gubi iz vida istaknuti prigovor zastare prava na potraživanje tužitelja koji prigovor sud ne rješava.

Naime, spisu predmeta prileže Ugovor o naknadi za korištenje nekretnina koji je zaključen između tuženika i vlasnika zemljišta Franje Beribak od 20. srpnja 1999. godine prema kojem Ugovoru je vlasnik nekretnine, korisniku, ovdje tuženiku, dao na korištenje nekretnine i to ½ kč.br. 1868/3 i ¼ dijela kč.br. 1848/1 k.o. Noršić Selo u svrhu iskopa kamenog materijala za potrebe korisnika.

Citirani ugovor zaključen je u tijeku pregovora sa Gradom Samoborom i Općinom Noršić Selo radi realizacije projekta odmorišta Višnjevac i predstavljao je njegovu I-fazu.

Prema navedenom Ugovoru tuženi je s polja Višnjevac eksploatirao u periodu od 22.09.1999. godine zaključno do prosinca 1999. godine ukupnu količinu od 42.872 m³ kamenog materijala u sraslom stanju, a sve kako je utvrđeno zapisnicima od 1 do 5 sastavljenim između tuženika i vlasnika nekretnine, a koji priležu spisu.

Iz predmetnih zapisnika, nesporno proizlazi da je sa zemljišta, koje je u vlasništvu Franje Beribak, kojem je plaćena naknada za korištenje, s toga zemljišta otpremljeno:

- dana 22.09.1999. zaključno do 06.10.1999. godine 7.972 m² kamena
- dana 27.10.1999. zaključno s 05.11.1999. godine 8.848 m³ kamena
- dana 16. i 17. 11. 1999. godine 6.552 m² kamena

pa kako je tužba podnesena dana 30.11.2004. godine to je od stjecanja koristi do dana utuženja proteklo više od 5 godina slijedom čega je zbog istaknutog prigovora zastare sud trebao odbiti tužbeni zahtjev.

Kod potraživanja s naslova stjecanja bez osnove zastara počinje teći od trenutka kada je imovina stjecatelja povećana, a ne od trenutka kada je tužitelj saznao za povećanje te imovine, pa kako je stjecanje izvršeno do 30.11.1999. godine a tužitelj tužbu sudu podnio dana 30.11.2004. godine to je potraživanje tužitelja u zastari.

Nadalje revident ističe da je sud u ovoj pravnoj stvari pogrešno primijenio odredbe ZOO-a o stjecanju bez osnove jer je ovu pravnu stvar trebalo riješiti uz primjenu odredbi ZOO-a o naknadi štete.

Naime, odredba članka 210 ZOO-a, koji je vrijedio u vrijeme štetnog događaja propisuje određene pretpostavke za primjenu toga instituta, a to su povećanje imovine na jednoj strani, smanjenje imovine na drugoj strani, uzročna veza između povećanja odnosno umanjenja imovine te nepostojanje pravne osnove time da činidba zbog koje se promjena dogodila ne smije biti radnja u smislu građanskog delikta jer u tom slučaju nastaje obveza odgovornosti za štetu.

Kako se i sam tužitelj u ovom postupku poziva da je tuženik počinio privredni prijestup, eksploatacijom kamena bez rudarske koncesije, to se u svakom slučaju ta radnja ima smatrati građanskim deliktom pa je zbog činjenice da je upravo tom radnjom prema navodima tužitelja istom počinjena šteta ovdje se ne može primijeniti institut stjecanja bez osnove nego jedino i isključivo

tuženik može tužitelju odgovarati za nastalu štetu, pa je drugostupanjski sud rješavajući ovu pravnu stvar uz primjenu odredbi zakona o stjecanju bez osnove pogrešno primijenio materijalno pravo.

III. Drugostupanjski sud je zbog gore navedenog, pogrešno preinačio i dopunsko rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 23.listopada 2015. godine kojim je naloženo tužitelju da tuženiku plati trošak postupka, na način da je riješio da svaka stranka snosi svoje troškove te kada je naložio tuženiku da tužitelju plati trošak sastava žalbe i to u cijelosti iako tuženik nije u cijelosti uspio sa svojom žalbom, pa ni odluka o trošku nije utemeljena na zakonu.

Zbog svega iznesenog revident predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ- 2203/16 od 11.listopada 2016. godine u preinačenom dijelu te rješenje isti broj također u preinačenom dijelu, preinači, na način da se žalba tužitelja odbije kao neosnovana i da se potvrdi presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-9674/2004 od 29.rujna 2015. godine i da se potvrdi dopunsko rješenje isti od 23.listopada 2015. godine uz naknadu troška tuženiku za sastav ove revizije.

U Zagrebu, 20.prosinca 2016. godine

Viadukt d.d. po:

ODVJETNIK
MIRKO ČAČIĆ
ZAGREB, BEOGRADSKA
Tel.: 48 12 416. Mob.: 099 577 888

Trošak tuženika:

Sastav revizije-----18.000,00 kuna

Sudska pristojba----- 10.000,00 kuna

REPUBLICA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

1 29. 9. 15 ✓

OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO		
1. GRAĐANSKO - UPRAVNI ODJEL		
PRIMLJENO: 29. 09. 2015		
BROJ:	PRILOG:	VRIJEDNOST:

Poslovni broj: 82 P-9673/04-83

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužiteljice Republike Hrvatske, OIB 52634238587, koju zastupa Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu, Građansko-upravni odjel, Zagreb, Trg bana J. Jelačića 6, protiv tuženika Viadukt d.d., Zagreb, Kranjčevićeva 2, OIB 74794390096, kojeg zastupa punomoćnik Mirko Batarelo, odvjetnik iz Zagreba, radi stjecanja bez osnove, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 4. rujna 2015. u prisutnosti zamjenika Općinskog državnog odvjetnika u Zagrebu Maria Vljajčića i zamjenice punomoćnika tuženika, odvjetnice Vladimire Pirović, 29. rujna 2015.

presud i je

Odbija se, kao neosnovan, tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Viadukt d.d. isplatiti tužiteljici Republici Hrvatskoj iznos od 1.800.000,00 kn zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama počevši od 01.01.2001. do isplate, kao i nadoknaditi tužiteljici parnični trošak, a sve u roku od 15 dana."

Objazloženje

Tužiteljica Republika Hrvatska u tužbi navodi da je inspekcijskim nadzorom utvrđeno da je tuženik Viadukt d.d., bez koncesije za izvođenje rudarskih radova u skladu sa Zakonom o rudarstvu ("Narodne novine", broj 35/1995), eksploatirao mineralne sirovine u kamenolomu Višnjevac, pa da je takvim protupravnim postupanjem tuženik stekao imovinsku korist.

Navodeći da iz Zapisnika o provedenom nadzoru proizlazi da je tuženik izvadio 60000 m³ tehničkog građevnog kamena te da prema Zaključku Povjerenstva za imovinu Vlade RH od 07.07.2004. cijena nelegalnom eksploatacijom izvađene sirovine iznosi 30 kn/m³, tužiteljica postavlja tužbeni zahtjev citiran pod točkom I. izreke ove presude.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je prostor na kojemu je vadio kamen bio od ranije devastiran, da mu je kamen bio potreban za izgradnju ceste Zagreb – Bregana, da je kamen eksploatirao postupajući u tužiteljevom interesu te da je s eksploatacijom prestao odmah po zabrani nadležnog inspektora.

Tuženik osporava da je na takav način stekao protupravnu imovinsku korist u tužbenim zahtjevom zatraženom iznosu od 1.800.000,00 kn te se protivi osnovi i visini tužbenog zahtjeva.

Visini tužbenog zahtjeva tuženik se protivi navodeći da se prema odredbi čl. 11. Tada važećeg Zakona o rudarstvu ("Narodne novine" broj 35/95) naknada za eksploataciju mineralne sirovine isplaćuje lokalnoj upravi u visini od 2,5% od ukupnog prihoda ostvarenog od mineralne sirovine te da je taj iznos povećan odredbom čl. 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o rudarstvu ("Narodne novine" broj 104/2001) te odredbom čl. 1. Odluke o izmjeni i dopuni odluke o naknadi za eksploataciju mineralnih sirovina ("Narodne novine" broj 31/02) na 2,6% od ukupnog prihoda za eksploataciju mineralne sirovine, tako da se ne može primijeniti cijena od 30 kn/m³, kao što to tvrdi tužiteljica.

Tijekom postupka tuženik je ustvrdio da vađenjem kamena nije ostavio nikakvu imovinsku korist, jer da je izvodio radove na izgradnji autoceste te da je sav kamen koji je na predmetnoj lokaciji izvađen ugrađen u autocestu koja je u tužiteljevom vlasništvu.

Nadalje tuženik navodi da je inicijativu za vađenje kamena dao Mjesni odbor Noršić Sela, s kojim je 10.01.2000. sklopljen pisani sporazum; da je sa Županijskom upravom za ceste Zagrebačke županije zaključen ugovor o sanaciji lokalne ceste 31080 od naselja Grdanjci do naselja Višnjevac Podvrški, duljine 5 km te da je tim ugovorom tuženik obvezao, na ime naknade za korištenje kamenoloma, urediti tu lokalnu cestu, kao i da je s Gradom Samoborom 21.10.1999. zaključen ugovor o sufinanciranju radova na sanaciji prometnica na području Grada Samobor. Tuženik ističe da je sve navedene radove uredno obavio te tvrdi da su troškovi izvođenja tih radova bili puno veći od vrijednosti kamene sirovine koju je izvadio u kamenolomu Višnjevac.

Tijekom postupka tuženik ističe prigovor zastare, jer da je kamen izvađen tijekom 1999., pa da je stoga utuženo potraživanje zastarjelo, kao i prigovor nedostatka aktivne legitimacije, jer da naknada za eksploataciju mineralne sirovine pripada lokalnoj upravi, dakle Gradu Samoboru, a ne tužiteljici.

Očitujući se na odgovor na tužbu, tužiteljica ističe da je tuženik propustio ishoditi potrebna odobrenja za eksploataciju mineralne sirovine prema odredbi čl. 30. Zakona o rudarstvu, pa da je zbog toga eksploatacija kamena u kamenolomu Višnjevac nezakonita. Tuženica zaključuje da stoga ugovori koje je tuženik zaključio sa Županijskom upravom za ceste i s Gradom Samoborom nisu odlučni.

Tužiteljica nadalje navodi da je takvim postupanjem tuženik stekao protupravnu imovinsku korist te da je tužiteljici takvim postupanjem tuženika nanesa šteta. Tužiteljica ističe da mineralne sirovine predstavljaju rudno blago, koje je u vlasništvu republike Hrvatske, ima njezinu zaštitu i iskorištava se pod uvjetima i na način propisan Zakonom.

Prigovoru zastare tužiteljica se protivi navodeći da potraživanje stečenog bez osnove zastarijeva u roku od pet godina te da se taj rok računa počevši od saznanja za stjecatelja i protupravno stjecanje, a da je tužiteljica za stjecatelja saznala iz odluke Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. Tk-64/01 od 14.05.2002., dok je iz iste odluke te iz Zapisnika Državnog inspektorata razvidno da je nelegalna eksploatacija mineralne sirovine izvršena u ožujku 2000.

Tijekom postupka pročitana je i pregledana sljedeća dokumentacija: presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, broj Tk-64/01 od 14.05.2002. (list 3-6), Zapisnik Državnog inspektorata o obavljenom inspekcijskom nadzoru od 20.03.2000. (list 7-8), fotografije (list 9), Ugovor o sanaciji lokalne ceste sklopljen 29.02.2000. između Županijske uprave za ceste Zagrebačke županije i tuženika (list 16-17, 70-71, 73-74) i troškovnik (list 18-19, 72, 75), Situacija br. 2. od 19.10.2000. (list 20, 67), troškovnik izvedenih radova za Gradsko poglavarstvo Samobor i ŽUC (list 21-22, 68-69), Ugovor o sufinanciranju radova na sanaciji prometnica na području Grada Samobora sklopljen 21.10.1999. između Grada Samobora i tuženika (list 23-24, 76-77), troškovnik za asfaltiranje Voćarske ulice u Samoboru (list 25, 78), faks poruka tuženika upućena RJ Zagreb (list 26, 79), troškovnik izvedenih radova za Gradsko poglavarstvo Samobor (list 27-29, 80-82), troškovnici tuženika (list 30-32, 83-85) i situacije (list 33-34), kalkulacija vrijednosti i troškova iskopa stijenske mase (list 86), Sporazum o naknadi za privremeno korištenje postojećeg pozajmišta u Višnjevcu sklopljen 10.01.2001. između Mjesnog odbora Noršić selo i tuženika (list 87-88), dopis Ministarstva zaštite okoliša i prostornog uređenja od 06.10.2000. (list 150-152), Ugovor o naknadi za korištenje nekretnina zaključen 20.07.1999. između tuženika i Franje Beribaka (list 164-166), zapisnici o količini iskopa kamenog materijala (list 167-168, 170, 172-173), interni dopisi tuženika o isplatama (list 169-171, 174), dopis tuženika upućen Gradu Samoboru (list 175-176); presuda VSRH, broj Rev-768/07-2 od 23.08.2007. (list 178-179), ispis iz sudačke mreže (list 180), dopis Ministarstva gospodarstva od 30.08.2004. (list 182-186); proveden je dokaz vještačenjem po vještaku dipl.ing. Siniši Dunda (list 40-44, 103-108, 144-149), saslušanjem vještaka dipl.ing. Siniše

Dunda (list 114, 137-139, 194-196, 208-209) te saslušanjem svjedoka Siniše Kozarića (list 157-158), Ugovor od 20.07.1999. (list 164-166), zapisnici (list 167-174), dopis Grada Samobora od 15.01.2000. upućen tuženiku (list 175-177) te dopis Uprave za energetiku i rudarstvo Vladi RH od 30.08.2004. (list 182-186).

Nisu izvedeni dokazi saslušanjem svjedoka predloženih po tuženiku, kao ni vještačenjem, jer je tuženik od tih dokaznih prijedloga odustao.

Ocijenivši izvedene dokaze sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 148/11.-pročišćeni tekst i 25/13.; u daljnjem tekstu: ZPP) te primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Između stranaka je sporna aktivna legitimacija tužiteljice, osnova i visina tužbenog zahtjeva. Nadalje je sporno je li utuženo potraživanje zastarjelo.

Prema odredbama tada važećeg Zakona o rudarstvu ("Narodne novine" broj 35/95), rudno blago u vlasništvu je Republike Hrvatske (čl.1.st.2.), rudnim blagom smatraju se sve mineralne sirovine (čl.2.), a mineralnom sirovinom prema tom Zakonu smatra se, između ostaloga, i tehnički građevni kamen (čl. 3. st.7.).

Nadalje, odredbom čl. 11. Zakona o rudarstvu pripisano je da za eksploataciju mineralnih sirovina trgovačko društvo i obrtnik plaćaju naknadu, koja za eksploataciju mineralnih sirovina iznosi u rasponu do 2,5% ukupnog prihoda ostvarenog njihovom prodajom, s tim da visinu naknade određuje Vlada Republike Hrvatske posebnom odlukom. Naposljetku je propisano i da je navedena naknada prihod Republike Hrvatske te da se ustupa općini ili gradu na području kojih se vrši eksploatacija.

Slijedom citiranih zakonskih odredbi, nisu osnovani navodi tuženika da je naknada za eksploataciju prihod lokalne samouprave, već je ta naknada prihod Republike Hrvatske, u čijem je vlasništvu građevno tehnički kamen koji je tuženik eksploatirao, pa stoga nije osnovan tuženikov prigovor nedostatka tužiteljčine aktivne legitimacije.

Kao što je gore izloženo, tužiteljica u ovom postupku tvrdi da je vađenjem kamena u kamenolomu Višnjevac, dakle eksploatacijom mineralne sirovine (čl. 7. st.1. tada važećeg Zakona o rudarstvu) bez dozvole, tuženik tužiteljicu oštetio, kao i da je tuženik takvim postupanjem stekao imovinsku korist.

Prema tome, tužiteljica ističe dvije pravne osnove tuženikove odgovornosti – odgovornost za štetu (jer navodi da ju je tuženik oštetio) te stjecanje bez osnove (jer navodi da je tuženik stekao imovinsku korist).

Između stranaka nije sporno da tuženik za vađenje kamena u Višnjevcu nije pribavio ni rješenje kojim se odobrava eksploataciono polje, niti odobrenje za izvođenje rudarskih radova, odnosno da nije ishodio odobrenja koja su prema odredbi čl. 30. tada važećega Zakona o rudarstvu potrebna za eksploataciju mineralnih sirovina. Stoga je tuženikova eksploatacija mineralne sirovine u Višnjevcu protupravna te prema odredbi čl. 76. st.1.t.1. toga Zakona predstavlja privredni prijestup za koji je propisana novčana kazna.

Kako je, dakle, ispunjena pretpostavka postojanja protupravnosti, a tuženik tijekom postupka ne tvrdi niti dokazuje da je šteta nastala bez njegove krivnje (čl. 154. st.1. ZOO, a što je tuženik mogao dokazivati jer ovaj sud nije vezan odlukom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. Tk-64/01, kojom je tuženik, tamo okrivljenik, proglašen krivim za privredni prijestup – eksploataciju

mineralnih sirovina bez odobrenja), pod pretpostavkom da tužiteljica dokaže nastanak i visinu štete (čl. 219. st.1. ZPP), postoji tuženikova odštetna odgovornost.

Međutim, čitanjem Zapisnika Državnog inspektorata od 20.03.2000. (list 7-8 spisa) utvrđeno je da je viši rudarski inspektor 25.02.2000. obavio pregled bespravne eksploatacije tehničko-građevnog kamena na lokaciji Višnjevac, da su na licu mjesta zatečeni strojevi tuženika, koji su obavljali eksploataciju mineralne sirovine te da se potom tuženik 20.03.2000. odazvao pozivu za sastavljanje zapisnika u prostorijama Državnog inspektorata, da je tom prilikom pregledana tehnička dokumentacija koju je predstavnik tuženika donio na sastanak i da je utvrđeno da je tuženik za potrebe izgradnje auto ceste Jankomir-Bregana izvadio 60000 m³ kamena bez da je prethodno ishodio odobrenje za eksploataciju mineralne sirovine (tehničko-građevnog kamena) u skladu s prema odredbom čl. 30. Zakona o rudarstvu.

Proizlazi da je tužiteljica za nastalu štetu, kao i za štetnika, saznala 20.03.2000., kada je pregledom tehničke dokumentacije tuženika utvrđeno da je tuženik mineralnu sirovinu – tehničko-građevni kamen – eksploatirao bez odobrenja, kao i koja je količina tada izvađena prema tehničkoj dokumentaciji tuženika (što znači da je tada tužiteljica mogla utvrditi i opseg nastale štete).

Budući da je tužba podnesena 30.11.2004., razvidno je da je podnesena nakon proteka trogodišnjega roka zastarijevanja, koji je počeo teći 21.03.2000., pa je stoga na temelju odredbe čl. 376. ZOO tužiteljčin zahtjev za naknadu štete zastario.

Ujedno treba reći da se duži rok zastare, predviđen odredbom čl. 377. ZOO, ne primjenjuje na pravnu situaciju u ovom parničnom predmetu jer je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. Tk-64/01 od 14.05.2002. tuženik proglašen krivim za privredni prijestup (u smislu odredbe čl. 76. st.1. toč. 2. i st.2. Zakona o rudarstvu), a ne za kazneno djelo. Kako se, dakle, radi o prijestupu, a ne o kaznenom djelu, na tužiteljčino odštetno potraživanje primjenjuje se zastarni rok uređen odredbom čl. 376. ZOO.

Slijedom izloženoga, zastario je tužiteljčin odštetni zahtjev, no ne i zahtjev prema odredbi čl. 219. ZOO, kojom je propisano da netko tuđu stvar upotrijebi u svoju korist, vlasnik stvari može zahtijevati, neovisno o pravu na naknadu štete, ili ako nje nema, da mu ovaj naknadi korist koju je imao od uporabe.

Naime, rok zastare zahtjeva za naknadu za stečeno bez osnove počeo je teći okončanjem tuženikovih bespravnih eksploatacijskih radova na predmetnoj lokaciji, a za što iz obrazloženja presude Trgovačkog suda u Zagrebu proizlazi da je bilo po zabrani inspektora. Naime, tamo se navodi da je upravo predstavnik ovdje tuženika, u tom postupku u kojem je tuženik proglašen krivim za privredni prijestup, rekao da su "po zabrani inspektora odmah prestali s eksploatacijom"

Kako je zapisnik o obavljenom inspeksijskom nadzoru sastavljen 20.03.2000., proizlazi da te iz njega proizlazi da je inspektor na lice mjesta izašao 25.02.2000., proizlazi da je inspektor iskopavanje mogao zabraniti najranije 25.02.2000., što znači da se do podnošenja tužbe 30.11.2004. nije navršio opći zastarni rok, propisan odredbom čl. 371. ZOO.

Radi dokazivanja da se do podnošenja tužbe navršio i petogodišnji rok zastare, tuženik je priložio zapisnike o količini iskopanog kamena (list 167, 168, 170-174). Iako ti zapisnici doista datiraju, osim posljednjega (list 173), koji datira s 08.12.1999., najkasnije od 17.11.1999., što znači od više od pet godina prije podnošenja tužbe, ovaj sud smatra da tuženik tim zapisnicima nije dokazao da se odnose upravo na 60000m³ kamena za koji je inspektor prema zapisniku od 20.03.2000. (list 8 spisa) evidentirao 25.02.2000. u tuženikovo evidenciji otpreme. Naime, zapisnik o količini izvađenog materijala nije isto što i evidencija otpreme. Osim toga, tuženik je u ranijem tijelu postupka sam naveo da niti ne tvrdi da se do podnošenja tužbe navršio opći zastarni rok, već samo da se navršio rok zastare odštetnog potraživanja (zapisnik od 03.03.2011. - list 113), da bi u kasnije tijeku postupka od takvoga priznanja - činjenice kada je sporni kamen izvađen - odustao. Dakle, radi se o činjenici koju je stranka najprije priznala, pa potom priznanje opovrgnula,

pa ovaj sud slijedom svih okolnosti zaključuje da je tuženikovo naknadno osporavanje te prvotno priznate činjenice neosnovano.

Prema citiranoj odredbi čl. 219. ZOO, postojanje koristi od uporabe na strani tuženika pretpostavka je nastanka izvanugovornog odnosa u kojemu bi tuženik kao stjecatelj bio obvezan vratiti stečeno bez osnove. Takva korist od uporabe imovina je, odnosno imovinska korist u smislu odredbe čl. 210. st.1 i 2. ZOO.

Radi razjašnjenja između stranaka spornih činjenica – količine i vrijednosti kamena koji je tuženik izvadio u kamenolomu Višnjevac - izveden je dokaz vještačenjem po Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu, a ta ustanova za vještaka je odredila prof. dr. Sinišu Dunda.

Vještak prof. dr. Siniša Dunda u svojem pisanom nalazu i mišljenju (list 40-44), u bitnom, navodi da se prosječne cijene tehničko građevnog kamena kreću oko 30 do 40 kn/m³ te da su postupanjem po zaključcima Povjerenstva za imovinu Vlade RH određene prosječne prodajne cijene čvrstih neprerađenih mineralnih sirovina koje se eksploatiraju u Republici Hrvatskoj te da je za tehničko-građevni kamen određena cijena u iznosu od 30 kn/m³.

Vještak prof. dr. Siniša Dunda obrazlaže da Ministarstvo rada i poduzetništva smatra da za protuzakonitu eksploataciju mineralnih sirovina, kada rudarskom subjektu nije odobreno eksploatacijsko polje, ne treba obavljati izračun nikakvih nužnih troškova – olakšica, već za izračun naknade za protuzakonitu eksploataciju mineralnih sirovina treba prihvatiti navedene prodajne cijene neprerađene mineralne sirovine.

Vještak prof. dr. Siniša Dunda Slijedom izloženoga zaključuje da za izračun vrijednosti kamena koji je tuženik eksploatirao na lokaciji Višnjevac treba uzeti iznos od 30 kn/m³.

Nadalje, u pogledu količine mineralne sirovine – tehničko-građevnog kamena – vještak navodi da iz Zapisnika o obavljenom inspekcijskom nadzoru proizlazi da je viši rudarski inspektor količinu izvađenog kamena od 60000 m³ utvrdio prema evidenciji otpreme tuženika te da inspektor u svojem nalazu nije naveo radi li se o 60000 m³ mineralne sirovine u cjelini (tj. u ležištu ili in situ) ili u rastresitom stanju. Međutim, budući da je navedena količina utvrđena prema evidenciji otpreme, vještak prof. dr. Siniša Dunda zaključuje da se radi o mineralnoj sirovini izdvojenoj iz ležišta, odnosno o mineralnoj sirovini u rastresenom stanju.

Pojasnivši da je rastresitost svojstvo iskopanog materijala da uvijek zauzima veću zapreminu od prvobitne, koju je zauzimao kao sastavni dio masiva od kojega je odvojen te polazeći od toga da se povećanje zapremine za građevno-tehnički kamen (ovisno o granulaciji materijala) kreće u prosjeku od oko 40% do 50%, kao i uzimajući u obzir zapreminsku te nasipnu masu tehničko-građevnog kamena, vještak prof. dr. Siniša Dunda zaključuje da 60000 m³ kamena u rastresenom stanju odgovara 42860 m³ građevno-tehničkog kamena u cjelini, pa da uzimajući prosječnu cijenu od 30 kn/m³, vrijednost bespravno eksploatirane sirovine na lokaciji Višnjevac iznosi 1.285.800,00 kn.

Nalazu i mišljenju vještaka tuženik je prigovorio navodeći, u bitnom, da je vrijednost izvađene mineralne sirovine potrebno obračunati prema Odluci Vlade RH o naknadi za eksploataciju mineralnih sirovina ("Narodne novine" broj 104/96), kojom je propisano da prilikom utvrđivanja vrijednosti izvađene mineralne sirovine iz ležišta u knjigovodstvenoj dokumentaciji izvađenog kamena u obzir treba uzeti troškove istraživanja ležišta, troškove otkupa zemljišta, troškove miniranja, troškove čišćenja etaža i utovara te troškove režija sve do prijevoza na separaciju te da zbir svih tih troškova, podijeljen s godišnjom proizvodnjom kamena u m³, daje vrijednost kamene mase prema kubičnom metru i da se za to lokalnoj samoupravi plaća naknada u visini od 2,5%

Nadalje tuženik navodi da je bitno i o kakvom se kamenu radi, jer da je različita vrijednost, pa time i cijena, primjerice dolomitnog kamena od vapnenca.

Tuženik slijedom izloženoga nalazu i mišljenju vještaka prigovara jer vještak nije u obzir uzeo ni troškove, ni vrstu kamena o kojoj se radi.

Nadalje tuženik prigovara i polaznoj pretpostavci vezano uz količinu izvađenog kamena, navodeći da se radilo o kamenoj sirovini pomiješanoj sa zemljom, glinom, pijeskom i sl (tzv. "Jalovina"), tako da je količina koju je tuženik uopće mogao koristiti praktički gotovo 1/3 dijela količine koju je iskazao vještak.

Nalazu i mišljenju vještaka prof. dr. Siniše Dunde prigovorila je i tužiteljica, i to u dijelu u kojem je vještak izračunao da je tuženik eksploatirao 42.860 m³ tehničko-građevnog kamena.

Tužiteljica prigovor obrazlaže navodeći da je zapisnikom rudarskog inspektora od 20.03.2000. utvrđeno da je na predmetnom lokalitetu eksploatirano 60000 m³ tehničko-građevnog kamena te tvrdi da je vještakova ocjena da naznačena količina sirovine odnosi na sirovinu u rastresitom stanju proizvoljna.

Očitujući se pisano na primjedbe stranaka, vještak je u cijelosti ostao kod svojeg nalaza i mišljenja, koje je nadalje obrazložio navodeći, u bitnom, da je količina od 42 860 m³ utvrđena polazeći od količine od 60 000 m³ koju je evidentirala otprema tuženika te primjenjujući koeficijent rastresitosti koji je za tehničko-građevni kamen poznat u rudarskoj struci kao koeficijent za mjerenje povećanja količine nekog materijala kada se tak materijal pretvori iz cjeline u rastreseno stanje i obrnuto. Nadalje je vještak, u bitnom, pojasnio da evidencija otpreme znači da se radi o količini kamena koji je iskopan i utovaren, jer se ne može iskopati i utovariti cjelina, tj. brdo, već samo dijelovi cjeline, tj. mineralna sirovina u rastresenom stanju.

Nadalje, saslušan radi razjašnjenja primjedbi stranaka, vještak prof. dr. Siniša Dunda iskazao je, u bitnom, da je cijenu od 30,00 kn/m³ odredila država u Elaboratu o rezervama mineralne sirovine, koji ima i dio u kojem se određuju cijene jer da "te sirovine pripadaju državi, pa ona određuje i cijene". Nadalje je vještak obrazložio da su te cijene minimalne te da se odnose na sirovinu u neprerađenom stanju te da onaj tko ih oplemeni, a što se u rudarskoj struci zove oplemenjivanje, prodaje po višoj cijeni.

Prema daljnjem iskazu vještaka, pri oplemenjivanju sirovine nastaju troškovi, koji međutim ne utječu na cijenu od 30,00 kn/m³, jer se u konkretnoj situaciji radi o bespravnoj eksploataciji i o neprerađenoj sirovini.

U daljnjem tijeku postupka, tuženik je ponovno prigovorio nalazu i mišljenju vještaka prof. dr. Siniše Dunda, navodeći da je taj nalaz manjkav jer da vještak nije izašao na uvidaj, što je rezultiralo time da je pogrešno zaključio o količini, kvaliteti i cijeni mineralne sirovine, kao i da se na lokaciji Višnjevac radilo o širokom iskopu, a ne o eksploataciji mineralne sirovine.

Tuženik je nadalje ustvrdio da je vještak primijenio cijenu građevno-tehničkog kamena od 30 kn/m³, koja proizlazi iz dopisa Ministarstva gospodarstva od 30.08.2004., dakle gotovo četiri godine nakon predmetnog događaja. Nadalje tuženik navodi da se imovinskom korišću smatra dobit ostvarena od eksploatacije, što znači da se od prodajne cijene moraju odbiti troškovi koje je tuženik imao. Tuženik u svojem očitovanju na nalaz i mišljenje vještaka ustraje pri tvrdnji da postupanjem koje je predmet ovog postupka nije ostvario nikakvu korist.

Kod svojim primjedbi na zaključak vještaka o količini bespravno izvađene mineralne sirovine ustrajala je i tuženica, ostajući kod tvrdnje iz tužbe da je tuženik eksploatirao 60000 m³, te obrazlažući takvu svoju tvrdnju time da to proizlazi iz evidencije tuženikove opreme.

Imajući u vidu da je tuženik istaknuo sadržajno nove primjedbe, ponovno je saslušan vještak prof. Dr. Siniša Dunda.

Vještak prof. dr. Dunda, očitujući se na primjedbe tuženik, iskazao je, u bitnom, da mu je lokacija u Višnjevcu poznata jer da se on u svojoj struci bavi upravo zapuštenim kamenolomima, a da je lokacija u Višnjevcu upravo takva lokacija, koja mu je zbog toga i poznata te da je navedeni lokalitet izmijenjen u odnosu na vrijeme kada je tuženik tamo vadio kamen, što znači da je uvidaj nepotreban.

U odnosu na tuženikovu primjedbu da se nije radilo o eksploataciji, nego o širokom iskopu, vještak je iskazao da se ista količina mineralne sirovine može izvaditi bez obzira na to je li iskop širok ili uzak, plitak ili dubok te da je "široki iskop" građevinski pojam, koji se ne primjenjuje u rudarstvu te da je u rudarstvu sve to eksploatacija.

Nadalje je ovaj vještak iskazao da se ne radi o nelegalnoj eksploataciji u situaciji kada je neka sirovina ugrađena u neki građevinski objekt na području kojega je iskopana, za vrijeme gradnje toga objekta, kao i da Višnjevac nije na području auto ceste Zagreb- Bregana (što je zemljopisna činjenica koju nije potrebo utvrđivati saslušanjem vještaka, no potrebno je napomenuti, budući da tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je kamen izvađen iz Višnjevca ugrađen u auto cestu Zagreb – Bregana).

Očitujući se na primjedbu tuženika, vještak je korigirao svoj raniji zaključak o količini izvađene sirovine te je uvažavajući količinu jalovine i količinu otkrivke izračunao da je količina na koju se odnosi cijena od 30 kn/m³ ukupno 32 785 m³ tehničko-građevnog kamena.

U pogledu vrijednosti izvađenog kamena, vještak je ostao kod svoje tvrdnje da treba primijeniti cijenu od 30 kn/m³, navodeći da je to realna prodajna cijena čiste mineralne sirovine (dakle, mineralne sirovine bez jalovine), koja je vrijedila u vrijeme kada je tuženik predmetni kamen izvađio te koja vrijedi i danas, kao i da se za nelegalnu eksploataciju uzima tržišna prodajna cijena te da se ne može računati naknada prema odredbama Zakona o rudarstvu jer da se takva naknada odnosi na koncesionare, a ne na nelegalne iskorištavatelje.

Prema daljnjem iskazu vještaka, tuženik nije od predmetnog izvađenog kamena zaradio iznos od 30,00 kn/m³, jer je imao trošak vađenja, odnosno eksploatacije. Zaključno je vještak u pogledu vrijednosti izvađene sirovine iskazao da ne smatra odlučnim je li ta vrijednost ujedno i korist koju je tuženik ostvario.

Vještak prof. Dunda zaključio je, naposljetku, da primjenjujući navedenu cijenu od 30 kn/m³, na izračunatu količinu mineralne sirovine koju je tuženik izvađio – 32 785 m³, proizlazi da je vrijednost tehničko-građevnog kamena koji je tuženik izvađio na lokaciji Višnjevac 983.550,00 kn.

U daljnjem tijeku postupka, tuženik nije imao primjedbi na po vještaku izračunatu količinu izvađenog kamena, dok je ustrajao na primjedbi na cijenu, navodeći da je utemeljena na podacima iz 2004., dakle iz razdoblja nakon predmetnog iskopavanja.

Tužiteljica je ostala kod primjedbi na količinu kamena za koju je vještak izračunao da ju je tuženik izvađio, a što je razvidno iz same činjenice da je ostala kod tužbenog zahtjeva postavljenog u tužbi, koji je izračunat prema količini od 60000 m³.

Nalaz i mišljenje vještaka prof. dr. Siniše Dunda ovaj sud ocjenjuje stručnim, jasnim i objektivnim te smatra da primjedbe stranaka ne dovode u pitanje ispravnost danog mišljenja. Treba reći i da je vještak svoje mišljenje obrazlagao stručno, a razumljivo, detaljno i strpljivo.

Stoga ovaj sud nalaz i mišljenje vještaka u cijelosti prihvaća.

Tako je po provedenom vještačenju po vještaku za rudarstvo prof. dr. Siniši Dundi, utvrđeno da je tuženik na lokaciji Višnjevac izvađio 32 785 m³ tehničko-građevnog kamena. Nadalje je utvrđeno da je tržišna prodajna cijena toga kamena 30 kn/m³.

Naime, u pogledu izračunate količine, ovaj sud ispravnim smatra izračun vještaka koji je stručnjak za rudarstvo, a ne podatke iz otpreme tuženika. Isto tako, logično je da je vještaku koji je stručnjak za rudarstvo poznata tržišna cijena pojedinih mineralnih sirovina, neovisno o tome gdje je i kada ta cijena zabilježena u nekom od akata tijela tuženice (pa i npr. u dopisu Koordinacije za

gospodarstvo Vlade RH od 30.08.2004. – list 182 spisa). Ujedno treba reći da je ovaj sud prosječnu tržišnu cijenu predmetne sirovine od 30 kn/m³ utvrdio vještačenjem, a ne čitanjem toga dopisa.

Kako je, dakle, utvrđeno da je tuženik izvadio 32 785 m³ kamena te da tržišna cijena iznosi 30 kn/m³, ovaj sud prihvaća i zaključak vještaka, koji je jednostavna matematička operacija za koju nije ni potrebno stručno znanje ovoga vještaka, da je prodajna tržišna cijena tehničko-građevnog kamena koji je tuženik izvadio na lokaciji Višnjevac ukupno 983.550,00 kn.

Kako je predmetni kamen, kao rudno blago, bio tužiteljčino vlasništvo, proizlazi da je bespravnom eksploatacijom toga kamena tužiteljčina imovina umanjena za njegovu tržišnu prodajnu cijenu. Takvo umanjnje tužiteljčine imovine predstavlja materijalnu štetu u smislu odredbe čl. 155. ZOO, ali ne predstavlja korist koju je tuženik imao od upotrebe u smislu odredbe čl. 219. ZOO. Naime, imovinska korist koju je tuženik na taj način eventualno (jer je ostvarivanje koristi na strani tuženika između stranaka sporno) ostvario ne može s utvrđivati vještačenjem po vještaku za rudarstvo, već vještačenjem po vještaku za financije, odnosno ekonomiju. Postojanje štete na strani tužiteljice nije istoznačno postojanju obogaćenja na strani tuženika. Kako tužiteljica nije predložila niti jedan drugi dokaz za osnovanost potraživanja utuženog iznosa, ovaj sud promjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 221.a.ZPP) zaključuje suprotno tvrdnji tužiteljice da je tuženik predmetnom bespravnom eksploatacijom ostvario imovinsku korist te zaključuje suprotno – da tuženik imovinsku korist nije ostvario.

Budući da je primjenom pravila o teretu dokazivanja ovaj sud utvrdio da nije došlo do stjecanja koristi na strani tuženika, nisu ispunjene pretpostavke pod kojima bi tužiteljica imala pravo na naknadu u smislu odredbe čl. 219. ZOO.

Slijedom svega izloženoga, ovaj sud je zaključio da je potraživanje naknade štete zastarjelo, dok je potraživanje po osnovi stečenog bez osnove neosnovano, jer na strani tuženika nije došlo do neosnovanog obogaćenja.

Stoga je tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

Treba, međutim, napomenuti, da za odlučivanje o osnovanosti zahtjeva nisu odlučni navodi tuženika da je s Franjom Beribakom, za kojega tuženik navodi da su u njegovom vlasništvu nekretnine s kojih je izvađena mineralna sirovina koja je predmet ovog postupka, tuženik zaključio ugovor o naknadi za korištenje nekretnina, kao niti činjenica je li tuženik od Grada Samobora zatražio lokacijsku dozvolu za izgradnju odmorišta Višnjevac.

Naime, slijedom gore citiranih odredbi tada važećeg Zakona o rudarstvu, građevno-tehnički kamen mineralna je sirovina te time i rudno blago u vlasništvu tužiteljice, tako da naknada za korištenje nekretnine kao čestice zemljine površine vlasniku te čestice nije odlučna, jer su mineralne sirovine u vlasništvu tužiteljice.

Jednako tako, lokacijska dozvola ne može se izjednačiti s odobrenjima koja su prema gore citiranim odredbama Zakona o rudarstvu potrebna za eksploataciju rudnog blaga, neovisno o navodima tuženika da "svako kopanje uključuje vađenje mineralne sirovine".

Nisu odlučni ni navodi tuženika da su ga kontaktirale osobe iz Mjesne zajednice Noršić Sela, na području kojega se nalazi eksploatacijsko polje Višnjevac; da je obavljen niz razgovora i dogovora s Gradom Samoborom radi iznalaženja mogućnosti da tuženik sanira postojeći kamenolom Višnjevac te da na tom području uredi odmorište koje bi kasnije služilo posjetiteljima parka prirode Žumberak; niti navodi tuženika da je u tom smislu u dogovoru s mjesnom zajednicom potpisao sporazum te potom i 29.02.2000. i ugovor o sufinanciranju radova na sanaciji prometnice, da je od Karlovačke županije zatražio izdavanje lokacijske dozvole za izgradnju sportsko-rekreacijskom centra na česticama koje obuhvaćaju eksploatacijsko polje Višnjevac, navodi da je tuženik na kraju izveo sve radove na uređenju prilaznih cesta u vrijednostima koje prelaze

vrijednost kamene sirovine prema nalazu i mišljenju vještaka, kao niti navodi da je tuženik 10.05.1999. dobio "načelnu" građevinsku dozvolu za izgradnju sportsko-rekreacijskog centra te da je ugovorom od 19.09.2000. od bivšeg vlasnika otkupio zemljište – područja eksploatacijskog polja Višnjevac, za iznos od 118.016,00 kn.

Naime, tuženik nije imao potrebna odobrenja za eksploataciju mineralne sirovine, a predmet ovog postupka tužiteljičino je potraživanje utemeljeno na toj činjenici, a tuženik tijekom postupka niti ne tvrdi (zapisnik od 04.09.2015. – list 209) da je bilo cjelokupna mineralna sirovina, bilo dio te sirovine, ugrađen u odmoriste Višnjevac, odnosno upotrijebljen za izgradnju toga odmorišta, a što je jedina situacija koja bi bila odlučna, jer se tada ne bi radilo o eksploataciji mineralne sirovine u smislu odredbi Zakona o rudarstvu, već o iskopavanjima u okviru postojećeg gradilišta.

Iz istoga razloga – budući da je iskazivao upravo o tuženikovim aktivnostima koje nisu odlučne – nije potrebno niti ocjenjivati iskaz svjedoka Siniše Kozarića, saslušanoga na prijedlog tuženika, jer saslušanjem ovoga svjedoka nije utvrđena nijedna odlučna činjenica.

Slijedom svega izloženoga, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 29. rujna 2015.

Sutkinja:
Katarina Jukić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano, u pet istovjetnih primjeraka, putem ovoga suda Županijskom sudu u Zagrebu.

DNA:

1. ODO, GUO na br. P-DO-999/04
2. pun tuženika

Za točnost otpisanka - ovlaštenu službenik:
Melena Andričić

Melena Andričić

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Odluka preinačena odlukom Županijskog suda u Zagrebu
posl. br. Gž. 2203/16. od 11. 10. 2016. u cijelosti u dijelu

pravomoćna dana 11. 10. 2016

ovršna dana 07. 12. 2016

U Zagrebu, 20. 02. 2017.

Ovlaštenu službenik

08. 02. 2017.

OPĆINSKO DRŽAVNO OBYJEDNIŠTVO U ZAGREBU		
2. GRAĐANSKO-UPRAVNI ODJEL		
PRILOG: 08-02-2017		
BROJ:	PRILOG:	VALJEDAJE:

Posl. br.: 80 P-9673/04-94 (86)

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
10000 Zagreb, Ul. grada Vukovara 84
Poštanski pretinac 303

P-999/04

STR 13.2.17

PRAVNA STVAR:

Tužitelj: REPUBLIKA HRVATSKA
Tuženik: VIADUKT d.o.o.
Radi: isplate

RJEŠENJE

Dostavlja se revizija tuženika od 20. Prosinca 2016. godine radi očitovanja na istu u roku 15 dana.

U Zagrebu, 06. Veljače 2017. godine

Sudac:
Katarina Jukić, v.r.

Za točnost otpavka:
Ivana Pašalić

DNA:

1. Tuženiku po pun. uz reviziju od 20.12.2016.
2. u spis

FINANCIJSKA AGENCIJA
REPUBLIKE HRVATSKE
ODJEL PISARNICE ZAGREB

12807/118-4

RC 78 664 051 5 HR
RC 78 664 051 5 HR

AR

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODJEL PISARNICE ZAGREB

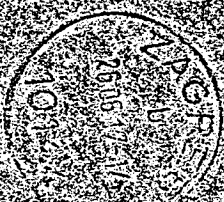
27.06.2017

REPUBLIKA HRVATSKA
FINANCIJSKA AGENCIJA
ODJEL PISARNICE ZAGREB

PROJAVNICI ZA AGENCIJU

Ulica Dubrava 70

10000 Zagreb

POSJARANJE AGENCIJA
UPOSJARANJE
11222 ZAGREB